

EL POBLE: CATALA

Any III
Núm. 191

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES... 4 pessetes trimestre
PAISOS DE UNIO POSTAL... 9 pessetes trimestre

Barcelona, dimecres, 22 d'agost de 1906
REDACCIO Y ADMINISTRACIO: PLASSA SANTA AGNA, 17, PRAL.-TELEFON 723

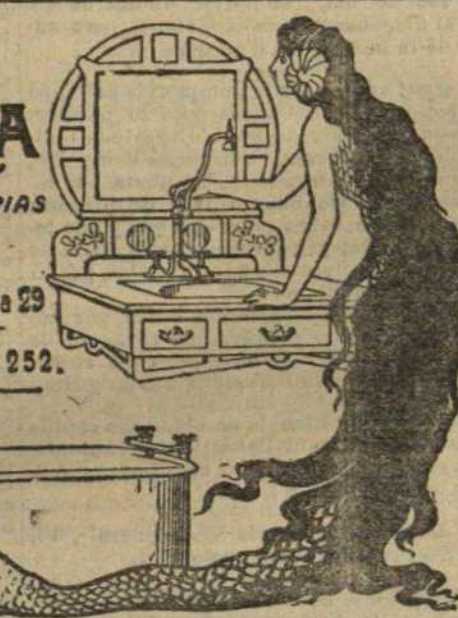
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES... 4 pessetes trimestre

5 Cts.

Cartró-cuiro pera cobertes Roviralta y C.^a

Carrer Ample, núm. 24, Barcelona

PERE RIERA
INSTAL·LACIONS SANITARIAS
DES·PATX:
Rambla de Catalunya 29
Diputació 252.
Teléfono 1899

RESTAURANT JOSEP VILA TELEFON núm 180
— Economía sens rival. — Carrer de Ferran VII (passatge del Crèdit, números 5 y 7).
— Abonaments de 80 coberts a 45, 60 y 90 ptes. — Coberts a 2, 3, 4 y 5 ptes. — Servici esmerat a la carta. — Saló pera banquets, casaments y batxigs.

MARCA PRAT
Bons vins — Oli pur
Rambla de les Flors, núm. 16; Telefon 675
— Vins y olis del Penadés, de cullita propia —
— Vins y olis de les principals regions espanyoles —
— — — — — y extrangeres —
— Xampans y licors del país y extranger —
Diposit general y venda dels vins del Marqués de Madaia

Dr. E. Perearnau Vies urinaries, (ronyó, bufeta, próstata, etc.), ex-
amjunt del Hospital Necker de París — Bruc, núm-
ero 6, pral. (entre Ronda y Trafalgar). — De 11 a 12 y de 3 a 5.

Fábrica de Pianos W. Dutrem
NATURALISTA
Dona conferencies experimentals y orals
d'Anàlisi químic y de Botànica, pera alum-
nes de la Facultat de Farmacia Treballs mi-
crográficis. — Font de Sant Miquel, 8.

JOSEPH ROCA CUYRUS
D'ART: BARCELONA
RAMBLA DE CATALUNYA 79

PHONOLA ALS ISTIUEJADORS
Aparells pera tocar el piano
Amphola, 950 pessetes.
Planispa Spate, 1,000 pessetes.
Planispa Acollan, 1,250 pessetes.
Phonolletta, 1,500 pessetes.
Phonola, 1,750 pessetes.
Phonola, modelo de luxe, 2,000 pessetes.
Primera fabrica de Espanya de música pera aparells musicals
3.-PLASSA REIAL.-3 Lloger de rotllons de música

Aigües Sulfuroses de Banyoles
AL PEU DEL GRANDIÓS Y PINTORESC ESTANY
Temporada oficial 1 de Juny a 30 de Setembre.
Bany, Duxes, Pulverisacions, etc., etc. Acreditades com de les millors pera
les malalties escrofuleses y herpètiques, especialment les externes.
A la vila's troben pisos amoblats, pera families. Excelent fonda.

Banyos y Aigües Ferroses Radioactivas
DE
ESPLUGA DE FRANCOLÍ
Gran Hotel "VILLA ENGRACIA,"
ESTABLECIMIENT DE PRIMER ORDE — ESTADA DESDE 9 PTES. DIARIAS
Grans reformes: construcció de passeigs y clausurades, abundosa plantació de
arbres, decoració y moblatge d'algunes habitacions, nou servei de coctes, etc.
Aigües Ferro-Manganeses sens rival pera curar la Cloro-Anemia, debilitat
general, dispepsia, etc.

Banyos y Aigües Ferroses Radioactivas
Quatre trens diaris. — Línia de Lleida a Tarragona
ESTACIÓ CLIMATOLÒGICA a 500 metres sobre l'amar-Iglesia-Teleg.
Pera informes y l'ogar XALETS que n'hi ha a diferents preus, dirigirse a la
PLASSA DE CATALUNYA, NÚMERO 4, primer, primera

Contra la pena de mort

RESPOSTA A UNA CARTA OBERTA

Senyora I. Vidal y Ventosa, G. Jardi, J. Borr-
lleras, Ramon Salit, Rafael Bana, A. Bonar.

Per lo mateix que ho desitjo tant, dub-
to que pugui donar una idea de l'efecte
que m'ha produït la carta oberta que
s'han servit dirigir-me.

Fou una revelació més, al costat de les
revelacions de les noves claretats que
il·luminaren el meu esperit el 20 de maig,
jorn de la gran llum que va resplandir
en la consciència catalana.

Jo, abans, no's coneixia a vostès. No hi
creia en una joventut radical, altruista,
fora de la que veiem al pou de les nos-
tres tribunes de propagandistes de partit,
desde les quals us declaràvem a tota en-
tregada a la reacció, presoners de guerra
del fanatisme, inapacitats pera la vida
moderna.

No's lastaven, no, d'ideal, — delem a tots
els joves que no servien en les nos-
tres files, y desde Lluisos fins enuons,
no us deixàvem en les nostres prédiques
revolucionaries.

Tancat dintre del nostre camp, convertit
en campament per les lluites que sosten-
nem, no veia les campanyes veïnes que
un sol d'ideal daurava també.

Erem uns y altres, abans del 20 de maig,
com els infusoris del gran poeta català,
l'immortal Bartrina, que plens de sabiduria
pedagoga y d'un absorbent exclusi-
visme dominador, ens removiem dintre
d'una goteta d'aigua y desde ella decla-
ravem que fora de la gota no hi havia
res.

Se feu la pau gloriosa el dia 20 de maig
y al tornar de la guerra se'ns presentaren
cures que no coneixíem, coses noves, for-
ses ignorades al començar la lluita, ten-
dencies en rubra restaurada ab art ex-
quisit per una generació que treballava
mostrant la lluita; tota una joventut
que sense haver tingut temps d'enfortir-
se en un o altre band, seguia, com vostès
diuen ab tanta eloqüència, l'heroic esforç
de la República veïna envers un avenir
d'amor y de justícia, y admirava aquella
obra, per la que França ha deixat d'esser
el país de les grans revolucions y de les
glories militars; es a dir, el país de la for-
sa, pera esser la nació de la justícia.

Res pot donar una idea de la sorpresa
y de l'alegria tant gran que ha d'haver-
nos produït el fet de sentir de les platges
llunyanes ont hi veiem els enemics decla-
rats de la llibertat y de l'avenç, la veu
amiga de vostès, més forta y més vigorosa
encara que la nostra, reclamant, valen-
ta y radical, pera'l dia mateix que s'obrien
les Cortes de l'Estat espanyol, que's tractà
l'abolició de la pena de mort.

A vostès, als firmants de la "Carta oberta",
que s'han servit dirigir-me, els corres-
pon la gloria d'una iniciativa trascenden-
tal y humanitaria, digna de la seva joventut
explotant, dels grans cors que batien
guen desinteressats y nobles en aquella
pàgina, que fora un idill d'amor, si no
fos tot un programa, quina iniciativa el
senyor Salmeron, fa molts anys, va tenir
la fonda tristesa de veure enterrada, el
jorn del seu sacrifici sublim, en que va
deixar el poder y les seves pompes y
grandeses, per la mateixa reforma que
vostès demanen.

Però quanta bona fe en el seu noble
lenguatge y quanta ingenuitat en el seu
entusiasme!

Nosaltres, o millor dit, vostès presenta-
ren aquella proposició de llei. Gran serà
el meu honor en presentarla, però no es-
perin més que el trist espectacle dels
trànsmits parlamentaris, de les coreonies
fúnebres ab les que s'enterraren en els nos-
tres Parlaments totes les reformes útils y
totes les idees bones.

Els més s'arrosaren d'esquena...
Uns quants hipòcrites repel·liren en-
fàtic el mot famós: "Que comencem les re-
formes asseques", com si les coses bones
tinguessin que començar les dolentes.

Uns quants, vestits d'altra manera que
nosaltres vestim, faren com si s'esgarri-
fessin, y els doctors de la llei, els savis
de la Grecia, els príncips del Toró, els sa-
cerdots, merceders a la vegada del temple,
totes les representacions dels clubs
de l'infília, acadèmies dels tonits y de-
més forces riques de les idees mortes, diran
a enor: vade retro a la nostra proposició
d'amor y d'avenç.

Nosaltres tardarem molt en saludar
aquesta reforma, estimats amics.

L'ombra de l'inqüid Torquemada
se'ns interposarà molt temps, en el camí
d'aquella reivindicació gloriosa de la Vida.

El garrot, la pistola y la fàcia són sím-
bols d'heroisme entre nosaltres.

Les mateixes qüestions d'amor, l'odi les
ventils y resol per la mort gloriosa de
uno de los dos rivales.

Les venjances corbes són petites trage-
dies al costat dels drames sanguinants dels
pobles que's disputen l'aigua de les cu-
ques ab l'escopeta al bras.

Partir el coratxó del adorsador en dos
pedaços, es tot un lema, y a canten carce-
lades tristes com canturles del presil ab
més fe que's pot cantar l'amor y'l treb-
all.

Pena de muerte al ladrón, fou el més
honrat dels nostres programes revolucio-
naris.

El general Cuatrecasas es un dels més
famosos dels nostres capdells.
N'estem saturats com ningú, de tradi-
cions sanguinants.

De llegendes de la mort ne tenim tota
una literatura, y a les nostres oposicions
a butx, presentem, relant el seu mèrits
y aptituds, instàncies centenars de con-
clusions de totes les classes y professions.

Tenim una historia verdaderament ma-
cabra... Els homes d'Estat xifren la seva
immortalitat en fer l'apologia del matxer.

La mort es atractiva entre nosaltres;
el poeta l'idealitza; es necessaria pels
governos febles, plens de por; sempre cru-
dels y covards.

Tot se castiga entre nosaltres con la
pena capital. Un centenar de vaguistes se
reuníxon ab autorització de les autori-
tats, però començaren l'acte una mica més
tard de l'hora autorizada. Doncs, descar-
rega y pena de muerte.

S'emotiven els estudiants com a Sala-
manca, doncs cassera del jove per l'ho-
mo, y dintre de les mateixes aules aplica-
ció de la pena capital.

Tira un trinxerai una pedrada a la
fora pública a Valladolid. No s'escapa
el seu petit cervell d'una bala que l'es-
vorça.

Per l'assassí pena de mort, pena de
mort pel sedició, pel que protesta, pel
que desobedeix, lo mateix pel que tira una
bomba que pel que oïda "Visca la Repú-
blica", y com a símbol d'aquell dolir
per la pena crudel que no té reparació,
se dicten lleis que Catalunya no oblidarà
mai, en les que's multipliquen els casos
d'aplicació de la pena de mort.

Per la pena de mort, em, en una para-
lla, el règim imperant.

Com volen que'l règim imperant l'abo-
leixi, si fora com abolir-se a si mateix?

Donguin, doncs, per mort, per enter-
rada la seva noble proposició de llei;
però es filla seva y vostès sabran res-
sultar, ab aquell amor que sols tenen els
parees pels seus fills y als autors per les
seves obres. Y quan tingula lo que avui
desitgem, no oertament pera ferho servir
de pedestal a una ambició insana que
vostès no tenen ni poden tenir perquè
són homes d'art y de treball que despre-
tzen el vil vot de veïdor polític; quan
tinguin el vot, el dret de sufragi, don-
guin a la República forta y dignes,
gloriosos y altruistes, capassos d'impo-
sar la supressió de la gran vergonya, d'a-
quella infamant anacronisme que na sepa-
ra de les nacions germanes de la rassa
latina, més llures, més cultes y més fe-
lisses que nosaltres.

EMILI JUNOY
Pulgorad, 11 d'agost de 1906.

Ecós

CONTRA certa periódes de Madrid que's diuen
"militars", no hi valen lleis, autoritats, ni ob-
servacions del bon sentit. Els poden dir-hi, po-
den manar a les lles, insular a tort y a dret,
a pobles y a ciutadans, y la premsa autonoma,
representant aquí del verdader poble, del poble
que paga, ha de posarse un mos a la boca y callar.

Més qu'hi resigna a no dir lo que salta del
pensament? Qui pot callar davant dels qui's creuen
ab un dret indisputable d'ordenar a Catalunya?
La prudencia demana molt, però no pot exigir que
no s'enyien ab el dit en el poble que's mira, aquells
qui's besanten y l'aborreixen.

Per això avui estic escrivent alguns bossins selectes
de La Correspondencia Militar, tot preguntant que'ns
ho perdonin els nostres lectors.

Començem:

"En Catalunya, més que en ninguna otra región
española, si bien todas las necesidades, debiera por
los corrientes de separamiento que allí existe, y
que de día van en aumento por la paulatina y ori-
ginal desidia de nuestros hombres de gobierno, no
llevarse a sus sucesos el germen de amor a la Pa-
tria grande por medio de esas enseñanzas mili-
tares, tan sencillas como sugestivas y productoras de
buenos sentimientos para el Estado."

Ja ho veuen, se tracta de res menys per part del
periódista que d'implantar una primera ensen-
yança militar.

En aquesta momenta en que bona amics nostres
ostentem l'Escola de mestres, pot esser oportú
aquest incoegut avens de la pedagogia.

Aplicantlo's curarà a Catalunya...

"... que sus hijos vayan poco a poco sintiendo,
no ya penseros enojos y querelas de familia,
con el resto de la nación, que al fin y a la postre
resultarán rozamientos de provincia, sino que des-
aparecen en las grandes crisis políticas e inter-
nacionales, sino que la luz se vaya profundizando
en tal extremo que tome los espasmos carac-
terísticos de dolor ó éxtasis incoercible."

A esto hay que acudir inmediatamente, cuando
antes, y no con paliativos momentáneos, sino con en-
ferma ruda, que ataquen el mal donde está, allí
donde se halla.

Indague en la juventud catalana educada mi-
litarmente, los severos principios de la defensa
del territorio y del honor nacional. Vay a las
escuelas, además del maestro de primera enseña-
za, oficiales y sargentos del Ejército. Saquen a los
niños castaños y pesnos militares."

Tant que s'ha preocupat l'autonomisme de l'en-
senyança de la generació que paga y no havia al-
lunt en aquest procediment. Res d'escoles gradu-
des, d'ensenyança eclesial, d'Estudia Universitaris
catalans y d'obrir per tot elctores y conferencies
que exemplin l'Instrucció y aixequin el nivell de
cultura.

La Correspondencia Militar té'l sol remen patriòtic,
la pascosa indisputable.

Apuntent y fem ament la nostra via.

NO es pas aquesta l'única solució del doctor
Pengloss de La Correspondencia Militar. N'hi
han d'altres, y si fa o no fa són per l'estil.

Complenç:

"Híblase también de aumentaren un breve plazo
la guarnición de Cataluña."

Per lo menys, é interín existan catalanides y se
hable mal de Espanya, debieran colocarse en Barce-

lona, cincuenta mil hombres pagados exclusiva-
mente por la provincia.

El país enemigo se ocupa militarmente y se pro-
cura el suario.

Los alcaides nacen con el contacto, y sobre todo
cuando afectan al bolsillo."

Es difícil posar comentari a aquestes ratilles. El
que primer se'ns oocorrerà fora afegir-hi per com-
pletament algunes pirrades den Molo.

El periodista que escriu aquestes insensateses
sembla haverlo llegit y no haverse donat compte
que estem en el segle xx y la llibertat y la demo-
cràcia il·luminen tots els pobles.

L'escriptor de La Correspondencia Militar en té
en totes les coses. Després de parlar del no-
vell sistema d'ensenyança que s'inventa, passa a
tractar dels tractes que sobre l'edifici de les Bras-
sanies sostenen l'Estat y'l nostre municipi.

Donant un prova més de l'afecte que als catal-
lans professa certa gent, escriu:

"Cada el rimo de Guerra el Ayuntamiento de
Barcelona el antiguo cuartel de Atarazas y para
embellecimiento de la entrada de la Rambla, de la
esplanada del muelle y de los alrededores de la
nueva Alameda."

En cambio nos construí el sudoroso Ayunta-
miento hermanas cuartelas con todos los adelantos
modernos y en sitios adecuados.

Eso se dice. Pero bueno fuera que el ramo de
Guerra no se la dieran con queso los catalanes de-
jándolo como el gallo de Morón.

Que hagen antes esa hermanura de cuartelas, y
luego que rompan, paguen y se lleven los tientos
de las Alarazas."

El bon anyor no té escrúpols de consciència: ab
claretat proposa un tíma variable. Proposa que la
nostra ciutat aixequi primerament les noves caser-
nes, y que després, quan l'Estat se les hagi apro-
piades, se fassi pagar a Barcelona el soliar que oca-
pau l'antitartarica caserna de la porta de la Pau.

En honor a la veritat, devem reconèixer la me-
rita del periodista en això d'evitar que'ls catalans
se la dónen ous que al ram de Guerra.

Si en tots els negocis en que intervé l'escriptor
comentat ab establir tanta bona tractes, es segur
que farà carrera. Llàstima que actualment no sigui
possible enviarlo a Ultramar!

Segueix lo de Chatenay

La lista dels exploradors que cerquen el
cadavre de l'abbé Delarue va augmentant. Un
nou personatge ha fet sa aparició a Chatenay:
es aquest un hipòcrita, anomenat Pick-
man, qui's proposa utilitzar la sugestió pera
l'acabarment del misteri. Està vist que's fran-
cesos, en ple, episcopat de noucentisme, d'a-
sien proposat treure a la llum tot el repori-
ori d'extravagancies. Y lo més trist del cas
es que, malgrat tot, el cos del capellà al qui
se suposa mort, resta sense esser descobert.

Els boscos de Chatenay ofereixen aquesta
dies un original espectacle. El professor De-
saut y el sacerdot, arrossegant el seu nas groc
per les sinuositats del terreny. El fakir Rama-
nah té l'esguard brillant fit en els estels de
l'immensa volta. De Alvis y la seva muller—
madams Flaubert, acreditada tiradora de
cartes—oulen les ingenues flors al vestre
y les apomelien en totes polícromes y
matroses. La terrible bílma macula del do-
mador Pezon regira la terra durant hi nit.

La gent d'aquelles encontorns han d'estar ad-
mirats davant l'insolada activitat ab que's
realitzen les enquestes naturals y sobrenatu-
rals. Un magníficat era lo únic que faltava;
no més calia posar a prova l'hipnotisme. El
qual Pickman, que's va excoïnt el seu nas groc
per les sinuositats del terreny.

Potser als nostres lectors els hi semblaran
curiosos els detalls relatius a l'hipnotisador
Pickman. El donarem a conèixer discretament.
No està mal de més el sapiguem coses,
encara que'ns entorem d'algunes d'elles ab
un somriure subtil d'escepticisme.

Des d'ara, fins a la dels principals valgu-
radores de l'hipnotisme, una dels més emfàtics
experimentadors dels fenòmens de la suges-
tíon.

Sha dedicat a la tasca de produir davant
del gros públic e més estranyes fets rela-
cionats ab l'hipnotisme, el magnetisme per-
sonal y la sugestió en les llurs diverses
manifestacions. Entre's homes que poden
gloriar-se d'esser admirats als llurs sem-
blants, en Pickman ocupa, de deu o dotze
anyos enà, un lloc preponderant. La ciencia
contemporània ha esmentat les seves expe-
riencies. L'última autòpsic g'italia Cesare
Londrino li assigna trenta pàgines d'estu-
di en l'Homme de Génie, una de les seves
obres més sensacionals.

Atret per les informacions periodístiques
y per l'interès que'l misteri de Chatenay ha
despertat, en Pickman, que's trobava a Nan-
tes, se'ha anat cap al suposat teatre del
crim.

Es mostra molt escèptic al parlar dels re-
sultats del treball se que duen a terme les ma-
gic y la bílma de Le Maître. Ell es materia-
lista, y's mostra observador atent y imparcial
dels fets positius.

Sha traslladat a Chatenay pera seguir de
aprop les peripetias de s brahmanes de l'In-
dia, car no creu gots en la ciencia dels fa-
rics.

"Ho veigut aquí—ha dit—com a sím-
ple curiós, no del cadavre del capellà, sino
dels fets y gestes dels vidents."

"Jo he interrogat a subjectes hipnotitzats y
per aquest moli he tractat d'obindre algu-
nes indicacions, les quals s'han confirmades
des per subjectes indígenes sobre la que faré
determinades experiencies" podrien esser re-
cullides y tingudes en compte.

"Més la qüestió està en trobar el subjecte
que devindrà l'útil baix l'imperi de l'hipno-
tisme. Y a aquest subjecte es excepcional
fora de les espècies."

"Tot esperant, he fet experiencies sobre al-
gunos persones de Nantes, d'ont acabo d'a-
rrribar; y totes m'han declarat que "el capel-
là no es lluny". Però calia una m'ha donat
de la mort una versió diferent."

"Jo n'he retingudes tres, que són quasi
idèntiques y criaren la meua atenció."

Així ha parlat en Pickman, qui ha emprés
ja la seva feina. Repetiré, observem, d'a-
tan-tant... escriu Le Journal, mitj acusat al
del fracàs del seu professor. Davah al com-
provar e fracàs no més peit de la bílma fe-
roge de Le Maître.

Y a propòsit de la feta. Els diaris de París,

que no han enviat persones ni animals a des-
cobrir el cos del dolent—per raons de serio-
ritat o posar per raons econòmiques—s'enten-
nen fent brometa ab les ridiculeses dels con-
fessos asidits. La Petite République comença
abans d'ahir a posar en evidencia les plan-
zes, albir l'ímia. L'Humanité. Doncs bé en
aquest darrer perióde hi ha un llegit al final
d'un article humorístic titolat La bílma de
Chatenay un telegrama de darrera hora (?)
que diu textualment:

"Chatenay, 19 agost.—Híena ha escanyat quatre
gallinas, ha degollat un b i ha masegat en la
pantorrilla a un escola que sortia de les vespres."

Y l'article lista afegix:

"Un escolà Cal no podre les esperances.
La bílma segueix evidentment el rastre del
capellà."

La tragèdia que sens dubte amaga la des-
aparició del Delarue pren ara un aspecte co-
mú. Es innegable que ab els elements y per-
sonatges que interviuen en el misteri de
Chatenay pot conjuntarse un graciosísim
sainet, ab trajos llampants y ab decoracions
de gran efecte.

Tot passant

MANIFEST

Republicans del districte de Santa Colo-
ma de Farnés, us enganyen miserable-
ment. Heu assistit a un miting de Soli-
dariat catalana y us heu semblat que una
balansa d'amor havia vingut a esborrar
de vells olis, la trista historia de les lli-
tes violentes entre germanes. Això no es
veritat; ho heu vist ab els vostres ulls, però
no us heu acordat.

Us diuen que la Solidaritat catalana es
un moviment de l'ánima nacional de Cata-
lunya; tampoc us venen. Voleu saber lo
que es la Solidaritat catalana? Jo us diré
lo que no es.

No es sincera. — Tots els que formen
part d'ella no més hi són per enganyar-
se'ls uns als altres. Els republicans enga-
nyaren a carlins y als catalanistes; els
carlins a catalanistes y republicans; els
catalanistes a republicans y carlins. Tots
seran enganyats a la vegada. Com? Per
què? Es un misteri. Ho hauré de creure
per fe, perquè jo us ho dic y així serà.

No es liberal. — Treballa per la llibertat
de Catalunya, però no es liberal. La lli-
bertat de Catalunya no es la llibertat,
aquella santa paraula que hem de tenir
sempre en els llavis, sense mai provar de
ferne aplicació a la realitat, però no pro-
stituir-la, si volen esser bons liberals.

No es autonomista. — Tots els que for-
men la Solidaritat catalana, republicans,
carlins y catalanistes, volen l'autonomia;
però la Solidaritat no es autonomista. Per
quina raó? Un altre misteri que no està en
la vostra feble intel·ligència entenedra. Es
per fe que heu de creure la veritat que les
meves paraules us revelen.

No es antiliberalista. — No us vol dir res
que en ella no hi hagi un sol lliberal. Jo
us demostraré, quan convengui, que en
Roig y Bergadá y en Perrojo, dimicats tots
dos, encara que no estiguin dintre de la
Solidaritat, militen en ella. Y el fet de mi-
litar en la Solidaritat catalana, dos dimi-
tics, si ho són, si s'han dit mai solida-
ristes, es prova evident de que la Solidaritat
no es ni pot esser antiliberalista.

No es antierolical. — En ella hi ha capa-
llans. Potser direu que tampoc es clerical
pel fet d'haver-hi l'hipnotisadors. Però jo
us asseguro que aquests l'hipnotisadors
no passarà gaire temps que ajudaran mis-
a. Y quan jo ho dic, jo soc omni-scient,
es que ho sé de bona tinta.

No es tampoc antiaucicista. — Això ja
necessita una mica més de ciencia infusa
pera entendre-ho y dubto molt de que ho
pugui entendre. De totes maneres, prova-
re de que's fassi en vostre esperit la llum de
l'absolut coneixement que a mi m'illumina
en aquestes instants. La Solidaritat catala-
na es contra'l auicisisme. Però què es el
auicisisme? Un mal que no més critiquen
aquells que no poden esser cetics. S'ha ho-
mes de la Solidaritat fan la guerra an els
que avui ne són, es pera esserme ells, de-
més que puguin. Jo us ho dic y heu de
creure-ho perquè jo us ho dic. Els solidaris
fets són tarats políticament: el que no ha
fet tipunades, ja s'ha entès ab el govern o ha
sortit tipunat sense oposició. Finsens so-
bre tot en lo abundant d'aquest darrer
crim! L'horrada política no existeix si-
no entre'ls pocs republicans que tenim
guerra declarada a la Solidaritat. Nosaltres
podem semblar que fem el joc dels cetics
perquè no volen que'ls catalans s'inculxin
contra'l auicisisme; però en realitat no
som els seus pitjors enemics y els
solidaris una colla de ceticistes dispa-
sats. Me sembla que més clar no podia de-
monstrar-ho.

Ho veuen com us enganyen, republicans
del districte de Santa Coloma de Farnés?
La Solidaritat catalana no es sincera, no
es liberal, no es autonomista, no es anti-
dindística, no es antierolical, no es antia-
ucicista... y si massa'm feu dir, no es ni
catal

